

Københavns Kommunes forslag til mulige områder for indførelse af objektiv sagsbehandling

Formålet med den sociale lovgivning er at tilbyde råd og støtte samt almene serviceydelser til socialt udsatte personer samt borgere med funktionsnedsættelser og deres familier med henblik på at afhjælpe eller forebygge sociale problemer eller afhjælpe en funktionsnedsættelse.

På nogle ydelsesområder på det sociale område er lovgivningen forbundet med meget tunge og ressourcekrævende sagsbehandlingsregler og detailregulering. Dette betyder i praksis, at sagsbehandlerne på dele af det sociale område bruger flere administrative ressourcer på at behandle ansøgningen, end det koster at bevilge selve ydelsen. Som eksempel kan nævnes en støttestrømpe efter bestemmelsen om personlige hjælpemidler i serviceloven.

En afledt effekt af de meget detailregulerede regler er endvidere, at det typisk er forbundet med meget arbejde for borgeren at skaffe den nødvendige dokumentation, ligesom det også betyder, at sagsbehandleren ofte vil skulle indhente udtalelser fra andre fagpersoner som læger, psykologer, lærere, pædagoger mv., der igen skal bruge tid på administrative opgaver i stedet for på deres respektive kerneydelser.

Derfor har Socialforvaltningen set på, om der er områder i den sociale lovgivning, der kan ændres med henblik på en mere objektiv sagsbehandling med det formål:

- at luge ud i ydelsesområder præget af meget tunge og ressourcekrævende sagsbehandlingsregler og detailregulering
- at undgå at omkostninger til sagsbehandling overstiger værdien af selve ydelsen
- at der bruges færre ressourcer på det administrative arbejde og kontrol af borgeren
- at fjerne den individuelle vurdering, hvor der i stedet kan vurderes objektivt.
- at skabe større gennemsækelighed og færre dokumentationskrav for borgeren.
- at skabe større gennemsækelighed og færre dokumentationskrav for tredje part, fx læger, psykologer, lærere, pædagoger m.fl.

Socialforvaltningen har derfor udvalgt en række områder, hvor der vurderes at være et potentiale ved at indføre objektiv sagsbehandling. Det omhandler følgende områder:

- Forslag 1: Hjælpemiddelområdet efter serviceloven
- Forslag 2: Tandbehandling efter aktivloven
- Forslag 3: Medicinområdet efter aktivloven
- Forslag 4: Merudgifter til børn efter serviceloven

14-03-2014

Sagsnr.
2013-0267725

Dokumentnr.
2013-0267725-17

Mål og Rammekontoret for Voksne

Bernstoffsgade 17, 4. sal

1592 København V

Mobil
2932 2284

E-mail
LW16@sof.kk.dk

EAN nummer
5798009683052

- Forslag 5: Aflønning af netværksplejefamilier efter serviceloven
- Forslag 6: Økonomisk støtte på børneområdet efter serviceloven

De enkelte ændringsforslag vil blive gennemgået nedenfor. Fælles for forslagene er, at de vil kræve lovændringer samt yderligere konkretisering i samarbejde med ministerierne og på den baggrund, vurdering af betydning for ydelsesbudgetter samt beregning af effektiviseringspotentialer.

Forslag 1: Hjælpeområdene

Det foreslås, at der indføres en model, hvor hjælpemidler under en vis beløbsgrænse bevilges alene på baggrund af objektiv sagsbehandling.

Baggrunden for forslaget er, at ved en række hjælpemidler af lille økonomisk værdi, fx gribetang, støttestrømper, håndtag mv., koster det mere i administrative udgifter at behandle ansøgningen end det koster at bevilge den alene på det foreliggende grundlag.

<p>Lovgrundlaget, betingelserne og praksis i dag</p>	<p>Lovgrundlaget Servicelovens § 112 Betingelsen for bevilling efter § 112: ud over at borgeren skal have en varigt nedsat funktionsevne skal hjælpemidlet:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) i væsentlig grad kunne afhjælpe de varige følger af den nedsatte funktionsevne, 2) i væsentlig grad kunne lette den daglige tilværelse i hjemmet eller 3) være nødvendigt for, at den pågældende kan udøve et erhverv. <p>Der bruges mange administrative ressourcer på behandlingen af en række ansøgninger, hvor selve udgiften til sagsbehandlingen langt overstiger udgiften til selve hjælpemidlet. Sagsbehandlingen er forbundet med vurdering af funktionsnedsættelsen og hvordan det ansøgte hjælpemiddel kan afhjælpe borgeren i hverdagen i forhold til dennes funktionsnedsættelse. Det betyder i praksis, at borgeren skal vente i kortere eller længere tid på hjælpemidler af en relativ lille økonomisk værdi.</p>
<p>Antal sager i Socialforvaltningen</p>	<p>Enhed for personlige hjælpemidler Ca. 8.000 ansøgninger pr. år Enhed for tekniske hjælpemidler Ca. 4.000 ansøgninger pr. år</p>
<p>Hvad er udfordringen i dag</p>	<p>At der anvendes mange administrative ressourcer på behandlingen af en række hjælpemidler af meget lille værdi. Det koster således væsentligt mere at behandle selve ansøgningen end blot at bevilge den til borgeren. Volumen af antallet af ansøgninger er meget stor.</p>

Effekten, fordele og evt. OBS-punkter i forhold til forslaget	<ul style="list-style-type: none"> • For at få den fulde effekt af forslaget, vil det skulle kobles sammen med en it-løsning. • Beror på en tro-og-love-erklæring fra borgerne. • Nogle borgere vil skulle have hjælp til at bruge den tekniske løsning. • Man fraviger princippet om myndighedens pligt til at oplyse sagen - officialmaksimen. • Lovændring. • Der vurderes at være et væsentligt administrativt besparelspotentiale der dog vil skulle konkretiseres. • Betydningen for ydelsesbudgettet, vil tillige skulle analyseres.
--	--

Forslag 2: Tandbehandling

Det foreslås, at tandbehandling – der i dag ydes efter aktivlovens bestemmelser og som udføres af privat praktiserende tandlæger – overlægges til den kommunale tandpleje. Det indebærer, at der sker en kommunalisering af offentlig bevilget og betalt tandbehandling. Formålet er, at den kommunale tandpleje både træffer myndighedsafgørelsen og udfører den nødvendige tandbehandling. Den socialfaglige sagsbehandler i kommunalt regi skal herefter alene træffe afgørelse om, hvorvidt borgeren er omfattet af målgruppen (visitering).

Samtidig foreslås en forenkling af reglen i § 82 a, således at målgruppeafgrænsningen sker ud fra mere objektive kriterier (indkomstgrundlag), og at der er ens tilskudsregler for hele målgruppen.

Typisk sagsbehandlingsforløb i dag ved ansøgning om økonomisk hjælp til tandbehandling (§ 82 og § 82a)

- Borgeren har inden ansøgning indgives været hos en tandlæge og fået undersøgt, hvad denne tandlæge mener, der skal laves af tandbehandling og er kommet med et prisoverslag herpå.
- Borgeren vil typisk indgive ansøgning til Socialforvaltningen i form af et ansøgningsskema, hvor der spørges ind til de relevante oplysninger. Er ansøgningsskema ikke udfyldt fra start, vil borgeren blive bedt om at udfylde et sådant sammen med en samtykkeblanket for at sikre de relevante oplysninger i sagen.
- Dokumentation for indkomstgrundlag, formueforhold og faste udgifter skal vedlægges ansøgningen eller vil efterfølgende blive indhentet til brug for den økonomiske vurdering (§ 82) og vurdering af, om borgeren er omfattet af personkredsen (§ 82a).
- Endvidere skal dokumentation for behandlingen (prisoverslag eller lignende) vedlægges ansøgningen eller efterfølgende indhentes.

- Den økonomiske vurdering af om borgeren selv kan betale udgiften (§ 82) og vurderingen af, om borgeren er omfattet af personkredsen (§ 82a) foretages af sagsbehandleren tillige med vurderingen af, om den ønskede tandbehandling er nødvendig og helbredsmæssig velbegrunder.
- Den kommunale tandlægekonsulent bidrager med en tandlægefaglig vurdering af, hvorvidt den ønskede tandbehandling er nødvendig og helbredsmæssig velbegrunder
- Herefter vil der blive truffet afgørelse ud fra sagens samlede oplysninger.
- Efter § 82 a kan borgeren have en egenbetalingsandel til den ønskede tandbehandlingsudgift. Hvis borgeren ønsker at søge hjælp til betaling af denne egenbetalingsudgift, skal kommunen behandle ansøgningen efter § 82. Der kan derfor ofte tillige ske en vurdering efter § 82, hvor hele behandlingsudgiften ikke kan dækkes efter § 82 a.

<p>Lovgrundlaget, betingelserne og praksis i dag</p>	<p>Lovgrundlaget Aktivlovens § 82 og § 82a. § 82 dækker over en række udgifter på sundhedsområdet som tandbehandling, medicin, sygebehandling og lignende. § 82 a omfatter tandbehandling til visse målgrupper, herunder kontanthjælpsmodtagere, visse førtidspensionister mv. Særligt området for tandbehandling udgør en udfordring i forhold til de administrative ressourcer, der er forbundet med opgaven henset til værdien, det skaber for borgeren og henset til de dokumentationskrav, der er forbundet med bevillingen.</p> <p>Betingelsen for bevilling af hjælp efter § 82: Bevilling af en enkeltydelse er betinget af at:</p> <ul style="list-style-type: none"> • ydelsen ikke kan dækkes af anden lovgivning • borgeren ikke har økonomisk mulighed for selv at betale for udgiften • behandlingen vurderes nødvendig og helbredsmæssigt velbegrunder • at borgeren søger om hjælp før behandlingen er påbegyndt/udført <p>Betingelsen for bevilling af hjælp efter § 82a:</p> <ul style="list-style-type: none"> • mulighed for økonomisk tilskud til tandpleje for visse persongrupper • hjælpen afhænger af indkomstgrundlag og alder • der er en egenbetalingsandel, som også afhænger af alder og forsørgelsesgrundlag • i tilfælde af at det samlede behandlingsforløb overstiger 10.000 kr. skal der ske en forhåndsgodkendelse af kommunens tilskud • hjælp efter § 82 a kan suppleres med hjælp efter § 82
---	--

Antal sager i Socialforvaltningen	ca. 7.500 sager pr. år.
Hvad er udfordringen i dag	<ul style="list-style-type: none"> • At de faglige vurderinger i sagen laves af flere forskellige parter (egen tandlæge, tandlægekonsulenten og endelig sagsbehandler). • At borgere i målgruppen for § 82 a, ofte tillige ønsker deres ansøgning behandlet efter § 82, for at kunne få dækket deres egenbetaling efter § 82a. • At reglerne om hjælp til tandbehandling (§ 82 og § 82a) er vanskelig for borgerne og andre professionelle at forstå pga. de forskellige muligheder for hjælp alt efter indtægtsgrundlag, økonomisk formlån mv.
Effekten, fordele og evt. OBS-punkter i forhold til forslaget	<ul style="list-style-type: none"> • At myndighedsafgørelsen om bevilling af tandbehandling lægges sammen med selve udførelsen af behandlingen og derved opnås en administrativ besparelse. • Der sker en kommunalisering af den tilskudspligtige tandbehandling. • Det vurderes at der vil være et administrativt besparelspotentiale af en hvis størrelse. Ydelsesbudgettet vurderes umiddelbart at være uændret.

Forslag 3: Medicintilskud

Forslag 3A.

Forslaget omhandler en automatisering/"objektiv sagsbehandling" af ansøgninger om medicinbevilling for visse målgrupper, fx kontanthjælpsmodtagere, førtidspensionister og andre udsatte borgere.

Det betyder, at hvis man er omfattet af målgruppen, vil man automatisk være berettiget til medicintilskud. Der skal således ikke foretages en vurdering af borgerens behov for medicinen mv. som det er tilfældet i dag.

Tilskuddet kan evt. differentieres i størrelse, alt efter de forskellige målgrupper og deres indkomstgrundlag. Det anbefales, at egenbetaling for visse målgrupper, fx kontanthjælpsmodtagere og førtidspensionister helt afskaffes.

Det foreslås også, at reglerne for og selve sagsbehandlingen af ansøgninger om medicintilskud lægges i sundhedsregi. Dvs. at reglerne placeres i sundhedslovgivningen i stedet for som i dag i aktivloven, og at selve sagsbehandlingen finder sted i regionalt regi. Dette vil betyde, at borgeren kun skal henvende sig ét sted.

Det bemærkes, at borgere uden for ovennævnte målgruppe stadig vil skulle have mulighed for at søge om medicintilskud efter de gældende regler i aktivlovens § 82. Det kan f.eks. være SU-modtagere og lønmodtagere i lavindkomstgrupperne. Det skønnes dog ikke at blive ret

mange borgere, idet den største gruppe borgere, der søger om hjælpen, vurderes at være omfattet af forslaget målgruppe.

Forslag 3B

Forslaget omhandler at alle tilskudsmuligheder til medicin overgår til sundhedslovgivningen, og at muligheden for hjælp efter aktivloven samtidig ophæves helt. Der sker dermed – uanset personkreds – ikke længere en socialfaglig vurdering af, om borgeren kan få økonomisk hjælp til (egenbetalingen) af sin medicin, og de lægefaglige vurderinger foretages i regionalt og sundhedsfagligt regi. Det medfører samtidig en lettelse og større gennemsigtighed for borgeren, som kun skal henvende sig et sted.

<p>Lovgrundlaget, betingelserne og praksis i dag</p>	<p>Lovgrundlaget Sundhedslovens § 147 – kronikertilskud Aktivlovens § 82 – enkeltydelse til medicin Bestemmelsen i § 82 dækker som ovenfor beskrevet over en række udgifter, herunder medicin. Betingelsen for bevilling efter § 82: Afgørelsen træffes ud fra en vurdering af, om borgeren selv kan betale herfor, om medicinbehandlingen vurderes nødvendig og helbredsmæssigt velbegrundet og ikke kan dækkes af anden lovgivning. Når en borger søger om medicintilskud, skal det undersøges, om ydelsen kan dækkes efter en række andre lovregler, ligesom der skal indhentes en mængde dokumentation for at undersøge, om betingelserne i bestemmelsen er opfyldt. Mange af de oplysninger, der indhentes til brug for sagsbehandlingen er oplysninger, der findes i regionalt system, idet der er tale om sundhedsoplysninger. Dette betyder, at borgeren vil skulle i kontakt med både regionen i form af læge, sygehus mv. og derefter kommunen.</p>
<p>Antal sager i Socialforvaltningen</p>	<p>2.500 sager pr. år.</p>
<p>Hvad er udfordringen i dag</p>	<p>Sagsbehandlingsreglerne er komplekse og skal ses i sammenhæng med andre lovområder. Således skal sagsbehandler i forhold til en borger, der søger om økonomisk hjælp til medicin efter § 82, først undersøge om denne hjælp kan dækkes helt eller delvist efter anden lovgivning, f.eks. kronikertilskud eller enkelttilskud. Herefter skal sagsbehandleren vurdere, om den ønskede medicin er nødvendig og helbredsmæssig velbegrundet samt vurdere, hvorvidt borgeren selv vil kunne betale den ansøgte medicinudgift (økonomisk vurdering).</p>
<p>Effekten, fordele og evt. OBS-punkter i forhold til forslaget</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Der vurderes at ville være en mindre administrativ besparelse. • Forslaget vurderes ikke umiddelbart at have indflydelse på ydelsesbudgettet men det vil afhænge af,

	<p>hvordan målgruppen defineres.</p> <ul style="list-style-type: none"> • Mere enkle regler for borgeren. • Mindre administration idet økonomisk vurdering udgår. Hvis det samles i regionalt regi, vil der også være mindre administration ved indhentelse af dokumentation mv. • Hvis forslaget skal give nogen nævneværdig administrativ besparelse, kræver det, at man helt fjerner egenbetalingen for en eller flere målgrupper. • Opmærksomhedspunkt: Borgere uden for forslag A's målgruppe, f.eks. SU-modtagere og lønmodtagere i lavindkomstgrupperne, og evt. borgere med egenbetaling pga. manglende kronikertilskud, vil fortsat kunne søge økonomisk hjælp fra kommunen til deres egenbetaling på medicinen (aktivlovens § 82). Dette skønnes dog ikke at blive ret mange borgere, idet den største gruppe borgere, der søger om hjælpen, vurderes at være omfattet forslagets målgruppe
--	---

Forslag 4: Merudgifter til børn og unge under 18 år med en funktionsnedsættelse

Det foreslås, at man gør selve udmålingen af merudgifterne mere objektiv ved at indføre en række pakker, der samlet udbetales til familien/borgeren, og som skal dække samtlige merudgifter til borgeren eller barnet. Modellen tager udgangspunkt i en udredning af borgers/barnets funktionsniveau med inspiration fra udredningsværktøjet fra Socialstyrelsen på børneområdet. Der skal ikke ske en større udredning, end tilfældet allerede er i dag, hvor der også laves en vurdering af barnets eller den unges funktionsnedsættelse og afledte behov heraf.

Endvidere foreslås muligheden for at give stabiliseringspakker i en periode, hvor barnet endnu ikke er stabiliseret i forhold til funktionsniveauet, fx fordi det først for nyligt er diagnosticeret.

Typisk sagsbehandlingsforløb i dag ved ansøgning om merudgifter (§ 41)

- Barnet eller den unge har typisk inden ansøgningens indgivelse fået en diagnose, der bevirker en funktionsnedsættelse. I forbindelse med, at diagnosen stilles, vil forældrene modtage tilbud om en vejledningssamtale i familiens hjem fra en sagsbehandler fra kommunen. Formålet med samtalen er at fortælle om relevante regler i lovgivningen, herunder merudgifter, om kommunen og hvilke forvaltninger, der tager sig af hvilke opgaver.
- Forældrene vil typisk indgive ansøgning til Socialforvaltningen i form af et ansøgningsskema, hvor der spørges ind til de

relevante oplysninger. Er ansøgningsskema ikke udfyldt fra start, vil forældrene blive bedt om at udfylde et sådant sammen med en samtykkeblanket for at sikre de relevante oplysninger i sagen.

- Hvis der ikke på dette tidspunkt foreligger dokumentation for barnets eller den unges funktionsnedsættelse, vil denne blive indhentet med henblik på afklaring af, om barnet eller den unge er i målgruppen for at modtage merudgifter.
- Hvis der vurderes at være behov for det, vil sagsbehandler afholde en samtale med forældrene, hvor barnets konkrete funktionsniveau afdækkes og hvor det drøftes, hvilke relevante merudgifter, der kan være som konsekvens af funktionsnedsættelsen. Det vil også blive drøftet med familien, hvordan merudgifterne kan sandsynliggøres – herunder også størrelsen på de enkelte merudgifter.
- Sagsbehandler vil herefter vurdere, om der er behov for indhentelse af yderligere dokumentation til brug for sandsynliggørelsen af merudgiften. Dette kan fx være fra barnets læge, skole, daginstitution eller lignende.
- Når alle relevante oplysninger foreligger, laves selve beregningen af merudgifterne, herunder også om de overstiger minimumsgrænsen og der vil blive truffet en konkret afgørelse ud fra sagens samlede oplysninger i forhold til de enkelte ansøgte merudgifter. Selve udmålingen foregår konkret i forhold til hver enkelt type merudgift, der er søgt om.

<p>Lovgrundlaget, betingelserne og praksis i dag</p>	<p>Lovgrundlaget Servicelovens § 41 Betingelsen for bevilling efter § 41: - fysisk/psykisk funktionsnedsættelse - merudgiften er afledt af funktionsnedsættelsen - merudgiften er nødvendig og sandsynliggjort Sagsbehandlingsforløb Borgeren vil typisk ansøge kommunen om hjælpen. Forældrene vil i et vist omfang skulle redegøre for, at ovenstående betingelser er opfyldt. Samtidig vil der også skulle indhentes omfattende dokumentation fra andre professionelle, der understøtter nødvendigheden af merudgiften. Vurderes grundbetingelserne at være opfyldt, vil sagsbehandler lave en udmåling af de enkelte merudgifter, der er blevet sandsynliggjort under sagens behandling. Denne individuelle udmåling er særdeles ressourcekrævende, da man skal vurdere, hvad det enkelte barn har af udgifter til den pågældende ydelse og sammenholde den med, hvad en almindelig familie ville afholde af udgifter til den samme ydelse.</p>
<p>Antal sager i Socialforvaltningen</p>	<p>Ca. 1.200 ansøgninger pr. år. Ca. 1.800 opfølgninger pr. år.</p>

Hvad er udfordringen i dag	At sagsbehandler bruger mange ressourcer på: - dels at få sagen tilstrækkeligt oplyst, - indhentelse af dokumentation fra andre fagpersoner til dels at vurdere funktionsnedsættelsen og dels understøtte sandsynliggørelsen og nødvendigheden af merudgiften, - selve udmålingen af de enkelte merudgifter
Effekten, fordele og evt. OBS-punkter i forhold til forslaget	<ul style="list-style-type: none"> • Mindre arbejde for familien med at sandsynliggøre de enkelte merudgifter. • Færre sagstrin, mindre indhentelse af dokumentation. • Mindre arbejde for de professionelle samarbejdsparter med at besvare anmodninger omkring barnets funktionsniveau og sandsynliggørelsen af de enkelte merudgifter. • Færre konkrete vurderinger for sagsbehandleren. • Kortere sagsbehandlingstid. • Hvis der skal hentes en administrativ gevinst skal modellen holdes på så få pakker som muligt, men samtidig have så mange, at der stadig kan laves en vis differentiering mellem de forskellige grader af funktionsniveauer og målgrupper. • Det konkrete skøn i forhold til de enkelte merudgifter fjernes. • Det vurderes at der vil være en administrativ besparelse af en hvis størrelse. • Påvirkningen af ydelsesbudgettet afhænger af pakkerens sammensætning.

Forslag 5: Aflønning af netværksplejefamilier

Det foreslås, at man indfører pakkelsninger til kompensation af netværksplejefamilier i stedet for den nuværende ordning, hvor de modtager hel eller delvis tabt arbejdsfortjeneste og i øvrigt skal kompenseres for udgifter, der er forbundet med anbringelsen.

Lovgrundlaget, betingelserne og praksis i dag	Serviceovens § 66 a, stk. 2 og bekendtgørelse om plejefamilier. Udregningen af særligt den tabte arbejdsfortjeneste som kompensation er ressourcekrævende for sagsbehandlerne og forbundet med afdækning af indkomstgrundlaget, der særligt er vanskelig, såfremt plejeforælderen ikke er lønmodtager men vanskeliggøres også i forhold til udregning af pension og lignende.
Antal sager i Socialforvaltningen	ca. 1.150 enkeltposter pr. år fordelt på ca. 100 netværksplejefamilier.
Hvad er udfordringen i dag	Udfordringen er, at det er vanskeligt for sagsbehandlerne at foretage beregningerne af den tabte arbejdsfortjeneste, og at den er forbundet med en del dokumentation for lønindkomst mv.

	Familierne søger også om mange forskellige ting, hvorfor der ofte skal laves flere beregninger og vurderinger og ikke blot tages stilling til den tabte arbejdsfortjeneste en enkelt gang.
Effekten, fordele og evt. OBS-punkter i forhold til forslaget	<ul style="list-style-type: none"> • Netværksplejefamilierne vil fra starten kende den konkrete økonomiske ramme for plejeforholdet. • Hvis pakkerne skal indeholde al kompensation til netværksplejefamilierne, vil det betyde mindre administration hos sagsbehandlerne i de enkelte børnefamilieenheder, der i dag også behandler ansøgninger efter servicelovens § 52 a i forhold til udgifter til det anbragte barn. • Det vurderes at der vil være en mindre administrativ besparelse

Forslag 6: Økonomisk støtte på børneområdet

Bestemmelsen om økonomisk støtte på børneområdet findes i § 52 a i serviceloven. Denne indeholder mulighed for at give økonomisk støtte til udsatte familier i en række tilfælde og under en række forskellige betingelser.

For eksempel kan der ydes støtte til følgeudgifter til en foranstaltning efter servicelovens § 52. Det kan eksempelvis være, hvis familien har fået et familiebehandlingsforløb, og forældrene har behov for at få fri fra arbejde for at kunne deltage i forløbet. Da kan de under visse betingelser ydes tabt arbejdsfortjeneste. Der kan også ydes støtte, hvis formålet er mindre indgribende end en egentlig foranstaltning efter § 52 er. Det kan fx være støtte til betaling af et efterskoleophold til en ung. Begge disse eksempler er betinget af, at der er foretaget en såkaldt transgvurdering – altså en vurdering af familiens mulighed for selv at afholde udgiften.

Et tredje eksempel er betaling af huslejerestance, hvis alternativet er, at familien ikke har et andet sted at bo og derfor vil skulle bo på gaden. Da vil man bevilge økonomisk støtte med henblik på at undgå en anbringelse af barnet. Denne bevilling vil ikke være omfattet af reglerne for en egentlig transgvurdering.

Til gengæld vil alle bevillingerne være betinget af, at der er afholdt en børnesamtale med barnet eller den unge i forhold til bevillingen af den økonomiske støtte. Afholdes denne samtale ikke, skal sagsbehandler konkret i sagen og i afgørelsen begrunde dette.

Ud fra en socialfaglig vurdering, vil man ofte ikke involvere barnet eller den unge i disse forhold, idet det typisk omhandler forældrenes økonomiske forhold, som børn og unge normalt ikke skal have en mening om. Undtagelsen til denne vurdering er dog selvfølgelig sagerne om efterskoleophold.

På denne baggrund foreslås der en forenkling af reglerne for økonomisk støtte på børneområdet. Dels ønskes trangsvurderingen fjernet, dels ønskes børnesamtalen taget ud af sagsbehandlingsreglerne. Derudover ønskes en mere objektiv og udtømmende angivelse af hvilke ydelser, der kan gives økonomisk støtte til, således at der ikke skal foretages så meget fortolkning af reglerne. Dette kendes eksempelvis fra enkeltydelsesområdet på voksenområdet.

Lovgrundlaget, betingelserne og praksis i dag	Serviceovens § 52 a Bestemmelsen dækker over mange typer ydelser, hvor der er forskellige lovkrav og derfor også forskellig praksis. Nogle af de væsentlige krav er trangsvurderingen, der er knyttet til § 52 a, stk. 1, nr. 2 – følgeudgifter til en foranstaltning efter § 52 eller som en mindre indgribende ydelse end foranstaltning efter § 52, fx bevilling af efterskoler. Endvidere fylder betingelsen om børnesamtale i sagsbehandlingen samt dokumentationskravene i forhold til bevilgede ydelser.
Antal sager i Socialforvaltningen	Ca. 1.500 ansøgninger pr. år.
Hvad er udfordringen i dag	<ul style="list-style-type: none"> • Trangsvurderingen • Krav om børnesamtale • Dokumentation på sagerne • Den skønsmæssige vurdering af hver enkelt sag i forhold til typiske udgifter – hvad kan man bevilge, hvor meget og hvad skal ikke indeholdes i bestemmelsen.
Effekten, fordele og evt. OBS-punkter i forhold til forslaget	<ul style="list-style-type: none"> • En fjernelse af trangsvurderingen vil betyde en væsentlig lettelse af de administrative regler og en lettelse for familierne, der ikke skal skaffe den omfattende dokumentation, der her er behov for (dokumentation for indtægter såvel som faste udgifter). • Dette kan betyde, at nogle familier, der i dag får afslag på en ansøgt ydelse vil kunne få den fremadrettet. • En fjernelse af kravet om børnesamtaler vil som udgangspunkt medføre en lettelse i sagsbehandlingen. • Hvis der indsættes objektive betingelser for de mest gængse typer udgifter, der bevilges efter § 52 a i dag, vil det lette sagsbehandlingen betragteligt, ligesom det bliver lettere for familierne at gennemskue, om de vil være berettiget til den pågældende ydelse eller ej. • Der vurderes at være en mindre administrativ besparelse